

пък вижда нещо като червей замърдало в душата му и не че го заболява от туй, но все някак безпокои го.

Дълго време мисли Ванката как да смаже тоя червей и най сетне усети, че има изход: ако приближи и русият другар към туй, що го обгръщаше, що сякаш го носеше на ръце. Тогава Ванката ще се успокои, ще бъде съвършено щаслив. Но как да го приближи? Как да го вкара в своя кръг?

Една вечер той нарочно се опити сам без Еленка към Куру-Баглар с намерение да намери другаря си и да го „приближи към себе“

Той не се излъга. Приятелът му от мрачното време беше там. Той седеше самотен върху една пейка и подпрял глава, разглеждаше нещо в дебелината си книга по агрономия.

И небето бе пак тъй облачено, както преди и тъмновиолетови облаци прорязваха туй багрило; а нивята тайнствено тъмнееха надалеч и от там идеше лъх на преснота и полски цветя.

Борис изглеждаше унесен; бе си свалил шапката и вечерният ветрец вълнуваше русата му, дълга като на момиче, коса.

Ванката седна до него: — мечтаеш, а? — попита той свободно, въртэйки шапката си, която бе свалил.

Борис се стрестна и се изви. Гъста червенина залепна за лицето му и видимо беше, че той не намираше що да каже.

— Знаеш ли защо съм дошел аз, — продължи Ванката. Аз помня как ти единствения тогава, когато всички страняха от мене, протегна ми приятелската си ръка. Ти ходеше с мене, когато печатът крещеше с такава ярост против баща ми, и се мъчеше да ме утешиш.

— Защото не вярвах на туй крещене, — тихо го пресече Борис

Ванката като да го не чу.

— Аз това го ценя. Подлец бих бил ако не ценех. И аз често пъти съм мислил за тебе, макар ти да странеше явно от мен. Да, странеше, казваше Ванката, забележъл, че другаря му иска да възрази.

— Ти на pewno си имал за това свои причини, но аз не преставах и не преставам с благодарност да мисля за тебе. И знаеш: често се замислювах над туй, което си решил да правиш. Ти — свършил университет, ще идеш да се затвориш в село, между селяните, всред туй, в същност такава стая — и забележал отново отрицателния жест на приятеля си додаде:

— Да, стадо. Тоя народ, който беше дал болшинство на предишните, сега най-спокойно дава поддръжката си на сегашните! . . . Мислех аз често — защо ще вървим против течението? Един живот имаме, защо да го прекараме в мъка, когато